

Aktstykker til bet. o. lovf. om folkeforsikring.

Invalideforsikringens finansiering.

	Foreliggende lovforslag		Forsikredes og arbejdsgivernes bidrag sættes til samme andel som i:			
	%	mill. kr.	1945-46		1934-35	
			%	mill. kr.	%	mill. kr.
Forsikrede	13	37	26	75	37	106
Arbejdsgivere	5	13	10	29	14	40
Kommunerne	7	20	(6)	16	(4)	12
Staten ¹⁾	75	217	(58)	167	(45)	129
Tilsammen	100	287	100	287	100	287

Det fremgår heraf, at såfremt invalideforsikringspræmien og arbejdsgiverbidraget skulle finansiere en andel af udgifterne efter forslaget svarende til den del af samtlige udgifter, de dækkede i 1945-46, ville der blive tale om godt og vel en fordobling af præmie og bidrag. Skulle procenten være den samme som i 1934-35, skulle der ske en tredobling.

Såfremt invalideforsikringspræmie og arbejdsgiverbidrag skulle finansiere den samme forholdsmæssige andel af invalideforsikringsudgifterne som i 1945-46, ville statens andel efter forslaget falde til 58 pct. eller med ca. 50 mill. kr. Kommunernes andel ville tilsvarende falde til 6 pct. eller med ca. 4 mill. kr. Tages udgangspunktet i fordelingen i 1934-35, ville statens andel efter forslaget falde til 45 pct. eller med knap 90 mill. kr. og kommunernes til 4 pct. eller med ca. 8 mill. kr.

Udvalgets spørgsmål 14:

Vil ministeren overveje en rimelig forhøjelse af det i § 4, stk. 2, omhandlede tillæg for invaliditet og give oplysninger om de økonomiske konsekvenser heraf?

Svar:

Som det er omtalt i bemærkningerne til lovforslaget, side 19, blev der ved lov nr. 258 af 2. oktober 1956 gennemført en forhøjelse af invaliditetstillægget, som da udgjorde et beløb varierende fra 26 til 23 kr. månedlig efter kommunegruppe, men som ved lovændringen blev fastsat til 40 kr. månedlig, gældende for hele landet. Til brug for udvalgets eventuelle overvejelser om en forhøjelse af

invaliditetstillægget kan det oplyses, at f. eks. en forhøjelse af tillægget med 10 kr. månedlig vil medføre en merudgift for det offentlige på ca. 8 mill. kr. årligt, en forhøjelse af tillægget med 20 kr. månedlig vil medføre en merudgift for det offentlige på ca. 16 mill. kr. årlig og så fremdeles.

Udvalgets spørgsmål 16:

Kan det oplyses, hvor mange kommuner der — efter at have ydet personlige tillæg til særlig vanskeligt stillede rentemodtagere — foretager en fordeling af den resterende del af rådighedsbeløbet efter almindelige retningslinjer?

Svar:

Socialministeriet er ikke i besiddelse af statistiske oplysninger, der ville gøre det muligt at besvare spørgsmålet, men ministeriet er bekendt med, at en del kommuner anvender en eventuelt resterende del af rådighedsbeløbet for personligt tillæg til uddeling blandt pensionister efter almindelige retningslinjer.

Ifølge den indtil 1947 gældende formulering af bestemmelsen om ydelse af personlige tillæg kunne sådanne tillæg ydes i tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen skønnede, at en invalide- eller aldersrentemodtagers forhold var ganske særlig vanskelige, idet der herved ville være at tage hensyn til meget gamle og svagelige aldersrentemodtagere.

Ved lov nr. 510 af 22. december 1947 om ændring i lov om folkeforsikring ændredes bestemmelsens affattelse således, at der stilledes et beløb til kommunalbestyrelsens rådighed til ydelse af personlige tillæg til al-

1) Inkl. den fælleskommunale udligningsfond.